

на членъ-секретарь на сливенската черковна община, той водилъ грамадна прѣписка по черковния въпросъ съ първия народенъ съборъ въ Цариградъ, а главно съ сливенския прѣдставителъ на този съборъ Иванъ Добровски (бивши неговъ учителъ), съ прѣбивающия въ Цариградъ сливенски родолюбецъ Димитъръ Добровичъ¹⁾ (баща на бившия началникъ на политическия кабинетъ на царя — Страшимиръ Добровичъ), съ Д-ръ Георги В. Мирковичъ (единъ отъ водителитѣ на униятското движение) и Хаджи Мина Пашовъ (основателъ на училищния фондъ, носящъ неговото име), както и съ прѣдставителитѣ на втория народенъ съборъ: Добри П. Чинтуловъ (прѣдставителъ отъ Сливенъ) и Стефанъ П. Стефановъ (прѣдставителъ отъ Бургасъ). Почти всички прошения, отправени прѣзъ този периодъ отъ името на българскитѣ първенци и българското население на гр. Сливенъ до Високата Порта, а особно до великитѣ везири Решидъ-паша, Къбразли Мехмедъ-паша, Мехмедъ-Еминъ-Али-паша, Фуадъ-паша, Махмудъ Недимъ-паша, Мехмедъ Рушди-паша и Мидхадъ-паша, за по-скорошното рѣшение на черковния въпросъ и пр., сж били съчинени отъ Панайотъ Минковъ (в. стр. 449). Както е извѣстно, борба та за извоюване черковна независимостъ се увѣнчала съ пълень успѣхъ.

Подъ турското управление винаги се е признавало на българитѣ извѣстно право да уреждатъ сами, чрѣзъ своитѣ черковни власти и по християнския законъ, възникналитѣ помежду имъ прѣпирни изъ лични и имущественни отношения, а особено прѣпирнитѣ относно личното състояние (statut personnel) и тия за наслѣдство както по закона (ab intestat), така и по завѣщание (ex testamento). Органи на тази важна функция били черковнитѣ общини, които ако и да не били de jure облѣчени съ сждебна властъ, фактически участвували въ правораздаването, главно като сждебно-помирителна инстанция. Прѣдъ видъ на особенната организация на турската държава, личното състояние на нейнитѣ християнски подданици по-малко я интересувало. Почти всичко, което се отнасяло до личното състояние на немусулмани, тя прѣдоставила на съотвѣтнитѣ религиозни общини, на които не се позволявало да разглеждатъ само прѣпирни за право на собственостъ върху недвижими имоти отъ категорията на господарственитѣ земи (*ерази-мирие*), както и дѣла отъ наказателенъ характеръ. Актоветѣ за граждан-

¹⁾ Прѣзъ мѣсецъ мартъ 1871 г. Панайотъ Минковъ получилъ по пощата отъ Цариградъ единъ пакетъ, неизвѣстно отъ кого изпратенъ, съдържащъ 25 екземпляра отъ една анонимна брошура подъ заглавие „Какъвъ е единъ, който се готви за владика“. Брошурата съдържа остри нападения противъ архимандритъ Григорий (по-послѣ митрополитъ Доростоло-Червенски) и отчасти противъ Иларионъ Макариополски. Отъ послѣ се разбрало, че брошурата е написана отъ П. Р. Славейковъ, а изпратена отъ Димитъръ Добровичъ.